

Ref 1

20-04-2018

Obrazac 20.

računata za poštu obično-prep. dne	2018
POŠTA	R
Šifra primatelja	1
Trgovina	RH
POTPIS	

**IZVJEŠĆE STEČAJNOGA UPRAVITELJA O TIJEKU STEČAJNOGA POSTUPKA I
STANJU STEČAJNE MASE**

Nadležni trgovački sud: **TRGOVAČKI SUD U SPLITU**

Poslovni broj spisa: **1.St-138/2000**

Dužnik: **LUČICA d.d. u stečaju, OIB: 44447609315, SUMARTIN**

**I TIJEK STEČAJNOGA POSTUPKA U RAZDOBLJU
od 26. veljače 2018. do 20. travnja 2018.**

1) Izvješće o tijeku parničnih postupaka koji su pokrenuti od strane stečajnog dužnika .

- a) U parničkom postupku protiv Republike Hrvatske koji se vodi kod Trgovačkog suda u Splitu posl. br. P-109/2014 radi naknade štete , dana 6.rujna 2016.g. sud je donio presudu kojom je u cijelosti odbio tužbeni zahtjev tužitelja, **po izjavljenoj žalbi još nije odlučeno**, postupak se vodi pod posl. br. PŽ-7034/2016 kod Visokog trgovačkog suda RH.
- b) U predmetu po tužbi Lučica d.d. u stečaju protiv Republike Hrvatske radi naknade za ulaganja i vrijednost zemljišta položenog u K.O. Sumartin, Trgovački sud u Splitu pod brojem P-841/2013, presudio je u korist tužitelja Lučica d.d., u stečaju za iznos od 4.480.291,20 kn. Tužena Republika Hrvatska podnijela je žalbu protiv izreke presude, postupak se vodi kod Visokog trgovačkog suda pod brojem PŽ-2032/2018.
- c) U zemljišnoknjižnom postupku Općinski sud u Supetru rješenjem 6.lipnja 2017.g. odbio je prijedlog uknjižbe prava vlasništva nekretnina na Lučicu označenih kao čest.zem. 1409/2, čest.zem1428/1, čest.zem.1430 i čest. zem.1431 Z.U. 1035 k.o. Sumartin.

Punomoćnik stečajnog dužnika uložio je prigovor protiv navedenog rješenja , **postupak po prigovoru još nije riješen** , vodi se pod br. Z-26665/2017 (Z-590/2015).

II RADNJE KOJE ĆE SE PODUZETI U NAREDNOM RAZDOBLJU

- 1) Predlažem da pogon za remont brodova ostane dalje u zakupu. Nakon odluke suda o prijedlog za uknjižbu prava vlasništva nekretnina na stečajnog dužnika u k.o. Sumartin predložiti ću sazivanje skupštine vjerovnika radi donošenja odluke o daljnjem tijeku stečajnog postupka.

Split, 20. travnja 2018.

Privitak:

- Žalba tužene Republike Hrvatske protiv presude Trgovačkog suda u Splitu posl. br. 8. P-841/13 od 16. veljače 2018.

Stečajni upravitelj

Josip Hrga

LUČICA d.d.
U STEČAJU
SUMARTIN

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKO DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO
U S P L I T U

Broj: P-DO-4/14
Split, 23. veljače 2018.
MK/MK

TRGOVAČKI SUD U SPLITU

S P L I T

za

VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

Z A G R E B

TUŽITELJ: LUČICA d.d. u stečaju, OIB: 44447609315, zastupan po stečajnom upravitelju Josipu Hrgi, a ovaj po punomoćniku Zoranu Zoviću, odvjetniku u Splitu

TUŽENIK: REPUBLIKA HRVATSKA, OIB: 52634238587, zastupana po Županijskom državnom odvjetništvu u Splitu

ŽALBA TUŽENIKA

protiv presude Trgovačkog suda u Splitu
broj: 8. P-841/2013 od 16.02.2018.

x3

Tužena Republika Hrvatska u zakonskom roku podnosi žalbu protiv točke I. i III. izreke presude Trgovačkog suda u Splitu broj: 8. P-814/2013 od 16. veljače 2018. te istu pobija zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjenično stanja, pogrešne primjene materijalnog prava te bitne povrede odredaba parničnog postupka. Predlaže sudu drugog stupnja uvažiti žalbu tužene i presudu u pobijanom dijelu preinačiti i odbiti tužbeni zahtjev tužitelja te dosuditi tuženoj trošak parničnog postupka, podredno istu ukinuti i predmet vratiti sudu prvog stupnja na ponovno suđenje.

Pobijanom presudom dužna je Republika Hrvatska, pored ostalog, iz osnova naknade za ulaganje i vrijednost zemljišta položenog u k.o. Sumartin – Lučica Sumartin, isplatiti tužitelju iznos od 4.480.291,20 kn sa zakonskom zateznom kamatom pobiže određenom u točki I. izreke presude te je dosuđeno da svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

Sud je navedenom presudom pogrešno primijenio materijalno pravo i baš odredbe čl. 360. st. 1. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima, odredbe Zakona o pomorskom i vodnom dobru, lukama i pristaništima (NN 19/74, 39/75, 17/77 i 18/78), odredbe Zakona o

pomorskom dobru i morskim lukama (NN 158/03, 100/04, 141/06, 38/09, 123/11 i 56/16) te odredbe Zakona o morskim lukama iz 1995. (NN 108/05, 137/99 i 97/00).

Naime, odlukom Županijskog poglavarstva Splitsko-dalmatinske županije od 05. lipnja 2002. klasa: 022-04/02-02/77, ur.br.2181/01-02/02-01 određena je granica i površina lučkog područja luke posebne namjene – brodogradilišne luke na dijelu k.o. Sumartin, predio uvala Sumartin, dok pomorsko dobro na naprijed navedenim česticama do danas nije upisano u zemljišnoj knjizi, budući da o ponovljenom prijedlogu Republike Hrvatske za upis pomorskog dobra koji je podnesen 05. travnja 2011. godine i pred Općinskim sudom u Supetru zaveden pod brojem: Z-1146/11 do danas nije odlučeno.

Po žalbi Nikole Mardešića i tužitelja prvotno rješenje Općinskog suda u Supetru br Z-262/09 od 23.03.2009. kojim je učinjen vidljivim status pomorskog dobra na česticama koje su predmet ove tužbe je preinačeno odlukom Županijskog suda u Splitu s obrazloženjem da prijedlogu nisu priložene isprave iz kojih bi bilo vidljivo da predmetne nekretnine predstavljaju pomorsko dobro. Očito, drugostupanjski sud je bio mišljenja kako Odluka Županijskog poglavarstva Splitsko-dalmatinske županije o koncesiji na pomorskom dobru od 05. lipnja 2002. klasa 022-04/02-02/77 i 20. srpnja 2004., kao i popis čestica koje su unutar granica pomorskog dobra, potvrđen od Povjerenstva za granice pomorskog dobra od 19.11.2007. nisu relevantne z.k. isprave, već je to, prema čl.14.st.1. Zakona o pomorskom dobru i morskim lukama (NN 158/2003), odluka Povjerenstva za granice pomorskog dobra Ministarstva, zanemarujući pri tome činjenicu da je odluka o koncesiji iz 2002. kojom je ujedno određena površina morskog i kopnenog dijela lučkog područja (od čega je 5158 m² kopnenog dijela ujedno i minimalna površina pomorskog dobra određena lomnim točkama iz čl.2. i Odluke, donesena prije stupanja na snagu Zakona o pomorskom dobru i morskim lukama, tj. za vrijeme važenja Zakona o morskim lukama (NN 109/95, 6/96, 137/99 i 97/00), a temeljem čl. 28. istog Zakona, kojim je bilo propisano da se za luku posebne namjene, granice na moru i na kopnu određuju odlukom o dodjeli koncesije radi obavljanja djelatnosti za koju je utvrđena posebna namjena odnosne luke.

U skladu s tom odredbom je i mišljenje Ministarstva mora prometa i infrastrukture klasa 342-01/10-01/75 ur.br.530-04-10-2 od 08.rujna 2010. doneseno upravo u ovom predmetu.

Međutim, isto tako, rješenjem Općinskog suda u Supetru broj Z-2328/03 pravomoćno je odbijen i prijedlog tužitelja za upis prava vlasništva utemeljen na čl.362.-365. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima te rješenju HFP- a od 10. veljače 2003, tako da je i danas u zemljišnoj knjizi za K.O. Sumartin upisana općenarodna imovina s organom upravljanja Brodogradilište, „Lučica“- Sumartin.

Kako se u međuvremenu sudska praksa promijenila na način da su isprave koje su bile dostavljene uz prijedlog Općinskog državnog odvjetništva u Splitu za upis pomorskog dobra valjani osnov za upis, to je isto odvjetništvo Općinskom sudu u Supetru dana 28.rujna 2016. (broj Z-23155/16) ponovo podnijelo prijedlog da se na predmetnim česticama učini vidljivim status pomorskog dobra po kojem prijedlogu još nije odlučeno.

Bez obzira na navedeno tužena ističe kako upis pomorskog dobra i nije mjerodavan dokaz da je neka nekretnina pomorsko dobro te je u tom pravcu priložila presudu Trgovačkog suda u Splitu broj: P-109/14 od 6. rujna 2016. kojom je odbijen tužbeni zahtjev tužitelja Lučica d.d. u stečaju protiv tuženika Republike Hrvatske radi naknade štete s osnova izmakle dobiti odnosno s osnova zakupa na predmetnoj lučici. U navedenoj presudi sud je zauzeo stav

u pogledu pomorskog dobra te u pogledu pretvorbe na pomorskom dobru sukladno stavu Visokog trgovačkog sud Republike Hrvatske koji je u svojim odlukama, pa tako i u presudi broj: 32. PŽ-642/11 od 25. svibnja 2015. po tužbi tužitelja Lučica d.d. u stečaju protiv tuženika Goleta d.o.o. zauzeo stav u vezi stjecanja i pretvorbe tužiteljevog pravnog prednika na pomorskom dobru koje čini predmetna lučica Sumartin.

Nesporno je, da tužitelj pretvorbom iz društvenog poduzeća, kao nositelj prava upravljanja nije mogao steći pravo vlasništva na nekretninama koje su u naravi brodogradilište od prije II. svjetskog rata (obzirom da su nacionalizirane ukazom Predsjedništva Prezidijuma Sabora NRH od 28.04.1948. kao imovina Brodogradilišta Borojević, te su već tada bile brodogradilište i brodogradilišna luka, a što je utvrđeno u postupku povrata za čest.zem 1409/2 i 1428/1 K.O. Sumartin u postupku pred Uredom za imovinsko-pravne poslove SDŽ, Ispostave Supetar klasa UP/I-944-07/97-01/0420 ur.broj 2181-08/8-01-0009.

Tužitelj je, obzirom na činjenicu procjene vrijednosti spornih nekretnina u društvenom kapitalu, neposrednom pretvorbom mogao postati vlasnik svih nekretnina na kojima je imao pravo upravljanja, ali samo pod uvjetom iz čl.360.st.1 Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima tj. samo ako su stvari bile sposobne biti objektom prava vlasništva.

U vrijeme početka pretvorbe (1991.) bio je na snazi Zakon o pomorskom i vodnom dobru, lukama i pristaništima, (NN 19/74, 39/75, 17/77 i 18/78) koji je definirao pomorsko dobro kao dobro u društvenom vlasništvu u općoj upotrebi na kojemu se prema čl.4.st.5. pravo vlasništva nije moglo stjecati, a samo se iznimno moglo dati na korištenje po odredbama tog ili drugog zakona. Istim članom, st.1. bila je kao pomorsko dobro određena i morska obala (a prema čl.3. širina morska obale iznosila je najmanje 6 metara od crte najviše plime), te između ostalih dijelova pomorskog dobra bile su izrijekom navedene i luke.

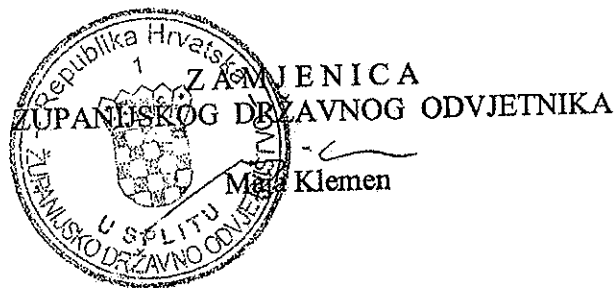
Tužitelj smatra da su slijedom navedenih odredbi ovog, a i kasnijeg Zakona o morskim lukama iz 1995. godine (Narodne novine, br. 108/05, 137/99 i 97/00) koji je u čl. 2. st. 1. toč. 3. izričito propisivao da je brodogradilište luka posebne namjene, navedene nekretnine već bile pomorsko dobro po samom zakonu, te tužitelj unatoč procjeni nekretnina u postupku pretvorbe nije mogao steći pravo vlasništva na istima, pa mu kao nevlasniku, ne pripada ni pravo na naknadu za zemljište koje je postalo pomorsko dobro. Naime, ako se neka nekretnina nalazi unutar luke, onda je ona po samom zakonu pomorsko dobro, neovisno o stanju upisa u zemljišnoj knjizi.

Nadalje, prema odredbi čl. 118. Zakona o pomorskom dobru i morskim lukama naknada prema propisima o izvlaštenju pripada vlasniku zemljišta samo ako se mijenjaju granice pomorskog dobra zbog promjene dokumenata prostornog uređenja, prirodnih pojava ili zbog proglašenja kopna pomorskim dobrom, što ovdje nije slučaj, jer ranije nije bila ni određena granica pomorskog dobra (lučkog područja). Odnosno, granica određena odlukom o koncesiji iz 2002. (prema kojoj je koncesija bila dodijeljena obrtu za brodogradnju i ugostiteljstvo Falkuša, a koja je prestala odlukom od 26. kolovoza 2003. zbog toga što ovlaštenik koncesije ne bi potpisao ugovor o koncesiji), identična je onoj iz Odluke o koncesiji od 20.07.2004. koja je, pak, rješenjem Ministarstva, turizma, prometa i razvitka klasa UP/II-342-01/07-01/15 ur.broj 530-04-07-2 od 02. travnja 2007. poništena po žalbi Nikole Mardešića i predmet vraćen prvostupanjskom tijelu na ponovno odlučivanje.

U odnosu na ulaganja u građevinske objekte, ista su amortizirana kroz period od pretvorbe do danas, obzirom da su se u poslovnim knjigama tužitelja dana 09.01.2001. vodila kao vrijednost od 1.063.574,74 kn. Osim toga, tužitelj je ostvarivao imovinsku korist od korištenja kopnenog i morskog dijela pomorskog dobra (doduše, ne i kroz period od 21.01.2005. do 15.07.2011.) ali bez bilo kakve naknade, a čini to i danas.

Tužena ustraje i u prigovoru zastare navedenog potraživanja, naročito u odnosu na naknadu za ulaganja. Odnosno, ukoliko bi sud, kojim slučajem, makar to ne proizlazi iz zakona, smatrao da je za pravni status nekretnine kao pomorskog dobra potrebna odluka ili upis u zemljišnu knjigu, koji se još niti nije ostvario, onda bi u tom slučaju zahtjev tužitelja za naknadu ulaganja i vrijednosti zemljišta, bio preuranjen. Inače, odlučivanje o takvom zahtjevu spadalo bi u nadležnost upravnog tijela, jer bi se radilo o naknadi prema propisima o izvlaštenju, s time što se prema čl.32. Zakona o izvlaštenju naknada u pravilu određuje davanjem najime naknade druge odgovarajuće nekretnine.

Slijedom svega navedenog ova se žalba ukazuje osnovanom u istaknutim razlozima predlaže se kao uvodno.

Popis troška:

- sastav žalbe 91.150,00 kn
po OT